

ורוזאריו הולכים העירה...

ולש אחרי שני הרקדנים הגדולים בין הצגה להצגה

עוד עיר אחת? מה הכדל? מאדריר, ברוסל, שטוקהולם, בוסטון, מונטכרדיאו...

בשבילים זו רק עיר אחת מני רבות. והלא כה נמאס עליהם לשוטט, לחיות בבתי-מלון, בלי בית, בלי משפחה ו תלאיביב? במה ככל אחרת. אבל איך אפשר להאמין שהיא רק בת ארבעים שנה? הייתי רוצה לחזור הנה בעוד עשר שנים. יתכן שאז נהיה פחות עסוקים, ונוכל לשוטט בעולם להנאתנו, במקום לרוץ ממקום למקום ומבמה לבמה.

יב, רוח, חול, בחורות יפות... איזו כמה!

ים. הערב יש הצגה נוספת. אנטוניו יורד לשפתיים לנוח עם דומה לתזמורת. איך אפשר להימנע מריקוד, מהתפרצות הדיוצר בעצמו את כל ריקודיו, מבטא בגופו את הצהלה ריקוד חדש. היכן תהיה הפרמיירה? ניויורק? פאריס? ריודהיג'אנירו?

"אה, תראו! פחדנית! תני כבר נשיכה הגונה!"
מה את פוחדת מדברים חדשים? אל תהיי כל כך שמרנית!
על מאכל זה עוד תדברי כשנחזור לסביליה!

"רוזאריו! רוזאריו! בואי ותטעמי!"
יש להם מאכל מצוי, תחליף לבשר שלא נתנו לנו. לא חשוב אם אינך מלובשת, לא שמים לב.

"את זה?"
אבל לא מתים לעבוד...